

Tjugotredje söndagen under året 2022

”Vem kan tänka ut vad Herren vill?” (Vish 9:13). Denna eviga fråga har människor brottats med i alla tider. Men vi har fått ett svar i Jesus Kristus. I honom ser vi att Faderns vilja är fullkomligt förverkligad. I hans liv och budskap lyser Guds vilja fram i all sin fullhet och skönhet. Det första vi behöver göra för att göra Guds vilja är att se på Jesus, lyssna på Jesus och följa Jesus. Och vad har då Jesus att säga oss just idag, i dagens evangelium? Vi måste ju alltid ta emot Guds vilja idag, i varje nu-ögonblick. ”Den som inte bär sitt kors och följer efter mig kan inte vara min lärjunge” (Luk 14:27). Guds vilja innebär alltså att vi på ett eller annat sätt får dela Jesu kors i vårt eget liv. Jesus fortsätter att lida i oss, sina lemmar, ända till tidens slut, så länge världen består. Men han fortsätter också att bära och hjälpa oss i allt vi får gå igenom och lida av. Lidandet binder oss djupare till honom och ger det, trots allt, ett slags mening.

Därför är det så viktigt att inse vad som är mitt kors, min delaktighet i Jesu självutgivande offer på korset. Vi väljer inte själva vårt kors. Det bara finns där. Det kan vara nästan vad som helst: ett kroppsligt eller psykiskt sår, misslyckande, ensamhet, övergivenhet. Livet blev helt enkelt inte vad vi hade hoppats på. Vi klarade inte av vår situation. När vi väl insett vad vårt personliga och oundvikliga kors innebär, får vi överlåta oss åt Fadern i gemenskap med Jesus. Vi får lita på att han i sin barmhärtighet är oss oändligt nära och hjälper oss att bära detta tunga kors. Det förblir kanske lika tungt, men ändå förändras allt, när vi vet att vi är djupt förenade med Jesus och hans Fader. Vi inser samtidigt att vårt eget kors är en delaktighet i Jesu kors, som leder fram till världens frälsning. Mitt kors försvinner inte, men det är ändå något helt annat när vi inser att Jesus delar det med oss och ger oss sin nåd och kärlek just där vi är som mest sårbara och utsatta. ”Fatta det kors som er Brudgum har lagt på sig och inse att det tillkommer också er att bära det” (Teresa av Avila).

Dag efter dag ber vi ”Ske din vilja såsom i himmelen så ock på jorden”. Om vår bön är uppriktig, så betyder det att vi verkligen längtar efter att få göra Guds vilja. Vi vill ”gå in i beredda gärningar” (Ef 2:10). Det ligger liksom ett helt pärlband av förberedda gärningar framför oss, som vi får plocka upp och sedan sätta i verket. Guds vilja är något som görs, som sätts i verket. Det blir konkret, inkarnerat. Det är inte bara fromma fraser utan måste bli synligt i vårt sätt att handla och tala. Vi får lita på att den helige Ande ger oss de impulser och den inspiration vi så väl behöver i vårt vanliga liv, så att Guds vilja blir rättesnöret för vårt sätt att leva. Men då måste vi också lära oss att lyssna till Guds ord i Skriften och ta emot sakramentens nåd som ger oss kraft att handla. Evangeliet ger oss alltid ljus på vägen. Ibland studsar vi till och undrar om vi verkligen kan klara av

detta. Inte minst idag när Jesus sätter ribban så högt: ”Ingen kan vara min lärjunge om han inte avstår från allt han äger” (Luk 14:33). Det är då vi kan behöva Kyrkans hjälp för att tolka Guds vilja i vår personliga livssituation. Vi är alltid del av en större gemenskap, där man tillsammans vill lyda Guds vilja och hjälpa varandra att urskilja vad han vill av oss.

Gud har i sin försyn en plan för vårt liv, en frälsningsplan. Hela vårt liv är frälsningshistoria. I dagens kollektbön bad vi: ”låt oss i Kristus nå den sanna frihet och det arv som du berett åt oss långt före världens skapelse”. Var och en av oss är uttänkt av Gud på ett helt unikt sätt som aldrig skall upprepas. Innan vi finns till har Gud predestinerat och förutsett oss. I sin kärlek har han planerat oss och vår existens. I varje människas liv vill han förverkliga något stort och underbart. I henne vill han låta sin egen härlighet och skönhet stråla fram. Vi kan alla förhålliga och behaga Gud genom vårt sätt att leva. Vi kan alla bistå vår nästa genom vad vi är och gör. Därför måste vi sträva efter att se Guds vilja i alla de situationer och möten som livet rymmer. Varje människoliv är oändligt viktigt och värdefullt i Guds ögon. Vi är alla förutbestämda till något speciellt. Därför gäller det att lyssna lyhört till Andens ingivelser och att lyda Guds röst i tro, hopp och kärlek.

Vi får se på varje människoliv som en oskattbar gåva. I vår tid ser vi att man tenderar att välja bort vissa kategorier människor, att avskriva dem som obehövlige. Vi ser t.ex. att det föds färre och färre barn med Downs syndrom. Man säger att de bara riskerar att bli en börda för familjen och samhället. Samtidigt vet alla som gjort sig besväret att möta dessa barn, att det ofta har en speciell nådegåva att sprida kärlek och glädje omkring sig. Man säger ibland att de är de enda som helt saknar förmågan att hata. Jag deltog nyligen i en vallfärd, där en sådan liten flicka lyste upp hela pilgrimsgruppen genom sin spontana och okonstlade vänlighet och glädje att få vara med i mässan.

Varje dag på nytt får vi förmånen att göra Guds vilja. I sin kärleksfulla försyn hittar Gud ständigt på nya möjligheter för oss, där vi kan förverkliga hans plan och vilja. Så stort förtroende har Gud för oss, att han anförtror hela vår skapelses framtid till oss. Vi har alla ett ansvar för att Guds vilja skall ske på livets alla områden. Vi är hans instrument och utsträckta hand i vår värld. I stort som smått har vi detta privilegium och tillika ansvar som hans älskade barn: att under Andens ledning få lyssna till hans röst och i lydnad förverkliga hans önskningar. I Jungfru Maria ser vi det stora exemplet på en människa som alltid gör Guds vilja. Hon kan hjälpa oss att ta emot Jesus i vårt hjärta, så att vi ständigt lever djupt förenade med honom, bär hans heliga kors och efterföljer honom i allt, så att vi kan göra Guds vilja och förhålliga honom genom allt vad vi är och gör.